

Entrevista

Santi López Villa: "Contra la crisi no hi podem lluitar deprimits"

Jaume Singla.-

El sabadellenc Santi López Villa dirigeix el seminari Gestió del Talent que realitza en sessions mensuals Anòia Activa on hi participen un centenar de persones. Santi López és col·laborador habitual del Programa "Via Lliure" a Rac1, en la secció de psicologia.

Què són els seminaris de gestió del talent?

És una aposta de l'administració per les idees, la creativitat i el desenvolupament de les persones. La meua feina no és únicament fer conferències sinó aportar tècniques de treball i comunicació que superin les situacions d'estancament. Els problemes se solventen només quan hi ha un creixement personal i un canvi d'actitud en els responsables. Qui sigui un mal cap és perquè personalment no funciona. Quan un venedor no es mou de la cadira no és que no sàpiga vendre, és que no es mou per fer-ho. No farem millors professionals si no fem millors persones. Això és el talent.

Els cursos de gestió del talent són invertir en creixement humà, perquè només invertint en les persones podem créixer socialment, humanament i econòmicament. L'ajuntament d'Igualada està invertint en les persones.

Qui són els usuaris dels cursos de gestió del talent?

Hi ha de tot: empresaris, equips directius, tècnics i persones que exerceixen altres ocupacions. La sensibilitat del curs ha estat molt ben captada i el grup és molt estable, tot i que és molt divers.

Inicialment s'hi havien inscrit persones del món de l'empresa però s'hi han afegit educadors, sanitaris i persones de fora de l'Anoia perquè vaig parlar d'aquest curs a través de RAC1, i alguns dels oïdors s'hi varen apuntar.

Vostè fa sis anys que es mou per l'Anoia com a consultor. Hi va arribar en un moment relativament dolç però s'ha trobat en un moment molt difícil com és l'actual. Com veu el futur?

He vist de tot però els darrers dos anys hi ha un decreixement molt clar i veient els índex d'atur em fan patir molt. De tota manera he de dir que l'Anoia és una comarca que té alguns projectes estructurals molt potents que encara no poden donar fruits però a mig i llarg termini en donaran.

Hi ha altres comarques que s'han refiat massa de la bonança i ara pot ser que estiguin fent inversions per tancar forats. Igualada té una cosa que m'agrada molt: hi ha grans projectes estructurals i malgrat la crisi s'hi segueix invertint. Això és molt positiu.

Vostè, a part de consultor, és coach. Què fa un entrenador personal?

Com diu la paraula, entrenar. Oblidant-se de les estratègies i de les tècniques i entrenar humanament parlant. En poques paraules: un directiu que no rendeix necessita entrenament i motivació. S'han de mirar les seves debilitats per superar-les. S'ha de veure la seva potencialitat per fer-la sortir. S'ha de veure la seva velocitat... la resta comença a funcionar.

Ara que les empreses no venen, entreno equips comercials i tota l'àrea de negociació. Amb un parell de mesos cada any es pot motivar un equip comercial. Actualment cal fer un seguiment constant de l'equip de vendes perquè no ens podem permetre un mes baix. Les multinacionals prenen les grans decisions a distància i una baixa de poques dècimes en les vendes de la planta de Barcelona, pot fer que des de Londres es decideixi tancar-la. Actualment estic al costat dels equips comercials de grans marques per fer que no hi hagi baixes i que tinguin cada dia alguna petita o gran victòria.

Per reactivar l'economia no fóra millor desencallar els crèdits financers dels bancs?

No hi ha fórmules màgiques, però és cert que contra una crisi no s'hi pot lluitar deprimits. Hem de lluitar contents. D'això se'n diu intel·ligència emocional. Per més que pugui semblar pedant és un veritat inqüestionable. Si quan tens un problema t'afecta negativament, prepara't perquè el problema acabarà menjant-te.

De la crisi tard o d'hora en sortirem i, mirant enrere, veurem que s'ha passat malament però que no tothom s'ha mort, no tothom ha anat malament.

No siguem beneïts d'esperar que arribi la bonança per fer aquesta visió retrospectiva. De la crisi en sortiran abans i millor aquells que hi posin il·lusió i ganes. És molt fàcil il·lusionar-se quan les coses van bé però això és infantilisme. Serem adults quan siguem capaços de posar damunt la taula allò que s'hi ha de posar quan les coses no van bé.

Ha estat didàctic per al públic en general entendre la figura de l'entrenador personal, la pel·lícula que en Pep Guardiola va mostrar als seus jugadors abans de la final de la Champions a Roma?

Evidentment. A les persones ens calen paisatges bonics perquè habitualment no els tenim. No cal ser psicòleg per conèixer les àncores que necessitem per viure: que t'estimim, que et puguis guanyar la vida, que estiguis més o menys autorealitzat...

•• El consultor i coach personal Santi López

donar per satisfets. A partir d'aquí la tasca és dels cursistes. El pare et pot dir que has d'estudiar però ets tu que ho has de fer perquè ets tu qui ha de decidir.

Personalment he tingut ocasió d'escoltar una mica als altres -són tants que no és possible un contacte més intens- i m'ha fet pensar en la primera vegada que vaig treballar amb un grup de jueus i de palestins.

Em vaig adonar que jo no tenia tants coneixements en resolució de conflictes com tenien ells mateixos. Vaig fer una introducció i els vaig fer parlar. Va ser una experiència impactant pel doll d'emocions que varen aflorar. Odi, valentia, crueltat, agosarament, ràbia... ens vàrem adonar que la gran majoria d'emocions no eren importants, eren secundàries.

Quina és l'emoció que hi ha al darrere de totes aquestes emocions secundàries? La por. La por és una emoció matriu que apareix al quart o cinquè més de vida i que ens fa evolucionar d'una forma esbiaixada i castrant.

Nen, estudia que si no suspendràs! ens deien. Quina merda estudiar per no suspendre. Fóra millor dir: estudia que aprendràs molt!

L'altra emoció matriu és l'estima que ens fa avançar molt més.

En aquella sala hi havia una gran tensió i els vaig proposar que cadascun d'ells escrivís una història, positiva o negativa, que els hagués marcat molt. L'havien de fer en anglès i sense posar cap nom de persona ni de lloc ni signar-la. Quan les vàrem llegir, les emocions i els plors varen aparèixer immediatament. Tothom plorava

pel mateix conflicte perquè no sabien si era una història d'àrabs o jueus. La tragèdia era la mateixa a un costat i a l'altre. A l'acabar preguntava qui era l'autor de cada història i els palestins veien històries escrites per jueus i a la inversa. A partir d'aquest moment tots ens veiem d'una manera diferent.

Es poden resoldre els conflictes?

No. En tot cas es resolucioneu. Sense una millora personal no resolrem cap conflicte. El conflicte és una cosa meravellosa però hi tenim un tabú. El conflicte ens diu que el nostre món s'acaba i això és una bona notícia perquè cada vegada que es mor un món, en neix un altre. Continuar amb una història morta és morir en vida. Volem allargar una vida morta i ens convertim en zombis. És una mica el que els passa a les parelles que no s'acaben mai quan fa temps que s'han acabat.

Vivim en una societat dominada per la televisió que fins i tot utilitzem per entretenir i formar als nostres infants. En canvi ens estem oblidant dels llibres. Recomanaria mirar menys la tele i llegir més?

La tele s'ha de mirar perquè és un fenomen que correspon al nostre moment històric de la humanitat. Fa cent anys no n'hi havia però avui si i no cal ser eremita. Mirar la tele no és perillós mentre es pugui mirar amb creixement personal, amb criteri, amb adulesa... aquí és on la televisió comença a ser una eina bestial i tremenda-ment positiva.

El problema és quan no hi ha criteri ni personalitat que pugui posar en qüestió el que l'aparell o qui parla està dient.

Si ens mirem només la pastanaga de l'èxit i oblidem els valors personals de la família i els amics, tirarem per terra la nostra vida que passarà pel costat sense que li fem cap mena de cas.

Es la capacitat crítica la que ens acostarà a les persones i fins i tot ens permetrà veure que tenim més coses en comú que no pas que ens separen.

Es la capacitat crítica la que ens acostarà a les persones i fins i tot ens permetrà veure que tenim més coses en comú que no pas que ens separen.

En Santi López és autor del llibre *RE-SER No hi ha una nit sense un nou dia*. És el relat d'un viatge de sis històries reals amb capacitat per transformar la nostra percepció de la realitat. A banda del seminari de gestió del talent, en Santi López també treballa en projectes de l'ajuntament de Barcelona i en seminaris de resolució de conflictes. ■